

**TİCARETİ**  
**GEMİLERİ**  
**SOYKIRIMI**

# DURDURALIM



# FİLİSTİN'İ



# SAVUNALIM

**8 MART:**  
**KADIN**  
**ÖZGÜRLÜĞÜ**  
**İÇİN**  
**MÜCADELEYE**



**İSRAİL'İ YARGILIYORUZ**

**23 MART'TA**

**VİCDAN MAHKEMESİ'NDE**

**BULUŞALIM**

**GAZZE İÇİN YÜRÜYELİM**

# FİLİSTİN İÇİN AYAAĞA KALKMA ZAMANI

Uzun bir süredir kapitalizmin çoklu bir kriz içinde olduğunu yazıyoruz. Bu, sahiden de popüler bir kavram haline aldı. Esas olarak, Michael Roberts'ın da değindiği gibi, 21. yüzyılın başlarında ekonomik (enflasyon ve çöküş), çevresel (iklim ve pandemi) ve jeopolitik (savaş ve uluslararası bölünmeler) olmak üzere çeşitli krizlerin bir araya geldiği bir bağlamı ifade ediyor çoklu kriz kavramı.

Jeopolitik alanda yaşanan kriz çok tehlikeli bir boyuta sahip. Rusya'nın Ukrayna'yı işgali iki seneyi arkada bırakırken ABD, Rusya'nın attığı bu kanlı adımı NATO'yu küresel hegemonyasının ve kendi doğrudan çıkarlarının koruyucusu olarak yeniden ve yeniden şekillendirmek için kullandı. Yine de ABD, Çin'e odaklanmış durumda. Alex Callinicos, yaklaşık bir sene önce yazdığı bir makalede, ABD ve Çin arasındaki gerilimin Ukrayna işgalinin yarattığı çatışmacı atmosferle birlikte daha da tekinsiz bir hale geldiğini söylüyordu.

Artık nükleer silahlardan daha sık söz ediliyor. Daha büyük askeri tehlikelere kapı aralanıyor.

ABD küresel hegemonyanın tesisi için NATO'yu Rusya sınırını boyunca genişletiyor ve kendi askeri güçlerini daha doğuda güç gösterisi yapar hale getirmek için Rusya'nın Ukrayna işgalini Ukrayna'yı daha da kışkırtarak değerlendiriyor. Bu hamleler çoklu krizin jeopolitik alandaki yansımalarını gösteriyor. Alt emperyalist ülkeler, daha 10 sene önce yapmaları tahayyül edilemez çıkışları yapabilecekleri alanlar buluyorlar. Bu elbette sınırları çok esnek olmayan bir çıkış yapma alanı.

## Gazze

Bu alandaki tehlikeli kriz, İsrail'in ekim ayının başından beri Gazze'de sürdürdüğü katliam sürecinde daha da belirgin bir hale geldi.

İsrail'in Gazze'deki soykırım girişimi, sadece arkasında utanmadan duran Batılı emperyalist ülkelerin değil, Türkiye de dahil bölge ülkelerinin siyasal rejimlerini sallıyor.

Gazze'de süren katliam, bu katliama karşı öfkeli bir küresel işgal karşıtı hareketin şekillenmesine neden oldu. 100'lerce şehirde milyonlarca insan sokaklara indi, işçi sınıfları hareketlendi, ezilen halklar Gazze için ses çıkarttı. Güney Afrika, Adalet Divanı'nda, arkasında ABD'nin ya da emperyalist güçlerin olmasına aldırmadan İsrail hakkında suç duyurusunda bulundu. Küresel Güney kelimenin tam anlamıyla 21. yüzyılın bu soykırımına karşı ayakta.

Güney Afrika'nın arkasından Brezilya geldi. İsrail'i Hitler gibi soykırım yapmakla suçladı. Nikaragua, İsrail'le işbirliği içindekilere karşı olduğunu ilan etti ve İsrail'in Gazze'deki soykırımına siyasi, mali ve askeri destek vermekle suçladığı Almanya aleyhinde Uluslararası Adalet Divanı'nda dava açtı. Namibyalılar, soykırımına uğradıkları Almanya'nın soykırım davasında İsrail'e destek vermesini "Almanya'nın, ahlaki olarak Birleşmiş Milletler Soykırım Sözleşmesi'ne bağlılığını ifade edemeyeceğini" söyleyerek eleştirdi.



Lula'ya teşekkür, Brezilya Başkonsolosluğu önünde açıklama

## AKP: Kalbi Gazze'yle mi yoksa ticaretle mi atıyor?

Türkiye'de iktidar, sorsanız 'dünya lideri Erdoğan' nezdinde Gazze için çırpınıyor. Oysa böyle olmadığı her geçen gün açığa çıkıyor.

İktidar Gazze için değil İsrail'le ikili anlaşmalar bozulmasın, ticaret devam etsin diye çırpınıyor. Toplumda Gazze'de İsrail'in estirdiği terör fırtınasına karşı büyük bir öfke var. İktidar bu öfkeyi siyasete alet etmek için başlangıçta bir iki miting düzenledi. Ama insanlar öfkeli oldukları kadar gerçekçi de. Madem İsrail'in soykırım girişimine karşısınız, neden ticareti durdurumuyorsunuz diye sormaya başladılar. Böylece, iktidarın Gazze için sokak eylemleri durmakla kalmadı, iktidarın koruyuculuğu altında Filistin eylemi yapan kurumlar da alandan çekildi. Erdoğan'ın bir mitinginde "İsrail'le ikili anlaşmalar iptal edilsin" yazan pankart hemen toplatıldı.

Her eylemde Türkiye'nin İsrail'le kirli ilişkileri sorgulanıyor.

Türkiye'de Erdoğan'ın olduğu gibi, ABD'de de Biden'ın işi zor. Biden, Demokrat Parti'nin Michigan eyaletinde yapılan ön seçimi kazansa da Gazze politikası yüzünden on binlerce Demokrat Partili seçmen Biden'ı protesto ederek "çekimser" oy kullandı.

İsrail çoktan politik ve ideolojik olarak yenildi. Onunla işbirliği içindeki tüm güçler, soykırımcı bir ülkeyle işbirliği içinde oldukları için bu lekedен ve İsrail ile ABD'nin aldığı yenilgiden kaçamayacaklar.

Türkiye'de ne muhalefet ne de sol, küresel ölçekte yaşanan Gazze yıkımının farkında.

İnsanların Gazze için duyduğu öfkeye kanallar yaratmak ve bu öfkenin antikapitalist bir savaş karşıtı hareket biçimini alması için mücadele etmek yerine, seçimlere odaklanmış olan solun bu utanç verici durumdan kurtulmasının tek yolu, harekete geçerek İsrail'i durduracak kitlesel protestolara dahil olmak, Türkiye'nin İsrail'le ticaretini durdurmak için büyük kampanyalar yapmaktır.

Seçimleri bu mücadeleden kopuk ele almak, AKP-MHP iktidar bloğunun teşhir edilmesinin önüne geçmek olur ve milyonlarca insanın öfkesinin seçim sandığında sonuçlanmasıyla sonuçlanır.

# KURUM'DAN KÜSTAH GAZZE AÇIKLAMASI

## U. MAHİR ÖZEN

AKP'nin İstanbul Büyükşehir Belediye Başkan Adayı Murat Kurum, geçtiğimiz günlerde yaptığı Gazze açıklamasıyla kamuoyundan büyük tepki topladı.

Girdiği her seçimi beka sorunu, Kürt düşmanlığı, Sisi severlik, Batı karşıtlığı gibi motiflerle süsleyerek adeta bu süreçleri sabote eden iktidar, aylardır katliama uğramasına göz yumduğu Gazze halkının gururunu da seçimlere meze etmekten çekinmiyor.

Son olarak Kurum, "31 Mart'ta Gazze'deki mazlumlar sevinecek. Gazze'de elini bize uzatan kardeşlerimiz, Gazzeli yavrularımızı sevinecek" şeklindeki ifadeyle bu siyaseti sürdürdü.

Zira Kurum, İsrail'le ticaretin durdurulması, İsrail menşeli ürünlerin boykot edilmesi, Refah'a yönelik operasyona karşı çıkılması, yine Refah'taki kapının açılması ve deniz ablukasının kaldırılmasıyla birlikte gönderilecek insani yardımlarla beslenme, barınma,



AKP oy derdinde, Gazzeliler can derdinde

güvenlik gibi acil ihtiyaçların karşılanması gibi hayati adımlar atılacağını söylemiyor. Yalnızca, seçildiğinde, İBB olarak Gazze'ye "yardım" göndereceklerini, Gazze'nin de bu sayede "özgürleşeceğini" iddia ediyor.

"Gazze konusunda en son konuşacak olanlar; İsrail'e tek bir cümle tepki vermeyenler, milletin destek mitinglerine katılmayanlar; sıraya girmişler, koro halinde bize saldırıyorlar" derken tam olarak kimi hedef aldığı anlaşılmayan Kurum, ilk günden beri "Filistin'e Özgürlük" diyen kesimleri belli ki İsrail'le ticaret yapan ve ilişkilerini hala askıya almayan MÜSİAD üyesi patronlarla, meseleyi ümmet-kâfirler eksenine sıkıştırmaya çalışan istismarcılarla, aylardır bir yardım tırını dahi Gazze'ye sokamayan basiretsizlerle yol yürümeye çağırıyor.

Her geçen gün dozunu artıran İsrail saldırılarının tüm dünyada ve insanlıkta infiale yol açtığı herkesin malumuyken, bundan nemalanma telaşında olan yerli ve milli riyakâr merkez siyaset çırpındıkça kendini küçük düşürmeye devam ediyor.

Anlaşılan o ki bu kutuplaştırıcı siyaset aklının kendi bekasını kurtarmasını bekliyor gibi görünen Kurum, yüz binler can çekişirken demagoji yapmaması gerektiğini de bir türlü öğrenememiş!

**Bu sayı katkıda bulunanlar:** Alex Callinicos, Atilla Dirim, Can İrmak Özınanır, Dila Ak, Esra Akbalık, İrmak Yavul, Kamile Batur, Neslihan Akbulut, Özdeş Özbay, Sacide Uras, Şenol Karakaş, Tuna Emren, Umut Mahir Özen, Volkan Akyıldırım

## REJİMİN YASALARINA AYM ENGELİ

16 Nisan 2017’de oldubittiye getirilen bir referandumun ardından, 24 Haziran 2018 seçimleriyle birlikte uygulanmaya başlanan “Türk tipi başkanlık sistemi” ilk günden beri sayısız hukuksuz uygulamayla birlikte anılıyor.

Bu yeni rejimin ilk düzenleyici kararname olma özelliğine sahip, 10 Temmuz 2018’de yayımlanan, 1 Sayılı Cumhurbaşkanlığı Kararnamesi’nin 37 maddesinin Anayasa Mahkemesi tarafından iptal edildiğine ilişkin 30 Aralık 2023 tarihli bir karar geçtiğimiz hafta yayımlandı ve hâlihazırda hukuksuzluk bir kez daha vurgulandı.

Kararda Cumhurbaşkanlığına personel atanması, maaşlarının düzenlenmesi, hâkim ve savcıların Cumhurbaşkanlığına görevlendirilmesi, üst kademe yöneticiler hakkında bilgi toplanması ile Çevre ve Şehircilik Bakanlığına belediyelere ait yetkiler verilmesi gibi başlıkları içeren 37 madde iptal edilerek söz konusu düzenlemelerin ancak kanun yoluyla yapılabileceği hatırlatıldı.

Gerekli kanunların çıkarılması için hükümete dokuz ay süre tanıyan AYM, kararı 13 üyesinin imzasıyla duyurdu.

### Fişleme, rant ve otokrasi

2018 öncesinde Kanun Hükmünde Kararname (KHK) adıyla kamuoyunun gündemine giren ve Cumhurbaşkanı’na kanunların üzerinde bir yetki verdiği vurgulanan bu uygulama, yapılan anayasal değişikliklerle rejimin karakteri haline gelmişti.

15 Temmuz’un ardından adeta bir silah olarak kullanılan bu KHK’lar nedeniyle Barış Akademisyenleri görevlerinden uzaklaştırıldı ve yine yüz binlerce insan, haklarında adli bir işlem olmadan fişlenerek “sivil ölüme” mahkûm edildi.

Rejim değişikliği sonrasında yayımlanan 1 Sayılı Kararname de darbenin ardından yürütülen antidemokratik uygulamaların bir devamıydı. Sistemin yasal altyapısının oluşturulduğu iddiasıyla yapılan düzenleme, SGK’dan emekli veya yaşlı aylığı alanların normalde çalışmadığı Cumhurbaşkanlığı bünyesine atanabilmesini sağlıyordu.

Üst düzey bürokratlar hakkında bilgi toplanmasını ve bu biyografik bilgilerin işlenmesini öngören düzenleme de “kural kişisel verilere ilişkin bir düzenleme niteliğinde olup CBK ile düzenlenemeyecek yasak alan içinde kalmakta” denilerek iptal edildi.

Çevre, imar ve yapılaşma konularında etüt, harita, çevre düzeni, imar planları gibi her türlü düzenlemeyi içeren yetkinin Çevre Bakanlığı’na verilmesiyle ilgili karar ise, bunun ancak yasal düzenlemeyle mümkün olduğu belirtilerek yürürlükten kaldırıldı.

AYM kararının ancak kararname yayımlandıktan 65 ay sonra bu hukuksuzluğu ifşa ediyor/edebiliyor olması, sokakta verilecek bir demokrasi mücadelesinin önemini gözler önüne seriyor.

“Atı alanın Üsküdar’ı geçtiği” bir rejimde her türden özgürlüğün gaspı ve grev kırmak tek kişinin elinden çıkan bir kararname ile mümkünken, işçi sınıfı ve ezilenlerin özgürlük ve adalet için eskisinden de güçlü bir şekilde örgütlenmeliyiz.

# LGBTİ+ HAREKETİNİN GÜNDEMİ



Yasaklı Onur Yürüyüşleri’nden bir kare

### ATILLA DİRİM

Yerel seçimler yaklaşırken LGBTİ+ hareketinin en yakıcı gündemleri arasında giderek artan yoksulluk, LGBTİ+ karşıtı anayasa değişikliği önerisi ve nefret söylemlerindeki yükseliş yer alıyor.

2015’ten sonra dünya kapitalizminin girdiği ve giderek derinleşen ekonomik kriz, her yönüyle sosyal bir krizi de tetikliyor. İşçiler, hayatlarını kazanmak için emeklerini satmak zorunda kalan insanlar, kapitalizmin saldırılarını karşısında her geçen gün yoksullaştı.

Zaten uğradıkları ayrımcılıktan ötürü iş bulmakta, buldukları işi sürdürmekte zorlanan LGBTİ+’lar, günah keçisi ilan edilerek giderek artan nefret söylemleriyle hedef gösterdikleri için, var olan yoksulluktan daha fazla etkileniyor.

Sadece yoksulluk da değil: Dünyada son yıllarda –sınırlı da olsa– LGBTİ+’ların yoksulluğu ile ilgili araştırmalardan elde edilen veriler, LGBTİ+’ların eğitim, sağlık, istihdam, barınma ve finansal hizmetlere erişimlerinin daha düşük olduğunu gösteriyor. Bu, toplumsal hayatta maruz bırakıldıkları ayrımcılık ve sosyal dışlanmanın, onları yoksulluk riskine açık hale getirdiği anlamına gelir.

Anayasanın 24. ve 41. Maddelerinde öngörülen değişiklikler de hareketin gündeminde bulunmaya devam ediyor.

41. Madde’nin 1. Fıkrası’nda yer alan “Aile, Türk toplumu-

nun temelidir ve eşler arasında eşitliğe dayanır” ifadesindeki “eşler” kelimesi belirsizlik olarak değerlendirilerek, eşcinsel evliliklere yasal zemin oluşturabileceği gerekçesiyle “kadın ve erkek” şeklinde değiştirilmesi öneriliyor. Bu öneri, LGBTİ+’lara yönelik ayrımcılığı daha da derinleştirerek, eşit yurttaşlık hedefinden uzaklaşmanın önünü açıyor.

LGBTİ+’lara yönelik nefret söylemlerinin ve insan hakları ihlallerinin giderek artıyor olması, LGBTİ+ hareketinin bir diğer gündemi.

Kaos GL Derneği tarafından açıklanan ve LGBTİ+’ların temel haklarının 23 ayrı hak kategorisinde ele alındığı 2023 İnsan Hakları Raporu’na göre, iktidar da muhalefet de LGBTİ+ hakları konusunda sınıfta kaldı: “AK Parti - MHP ortaklığı; siyasal hayatın her alanında merkezileştirdiği devlet gücünü LGBTİ+’lar üzerinde sözlü ve zaman zaman fiziki şiddete dönüştürürken, iktidar adayı siyasi partiler veya ortaklıklar bu tabloyu değiştirecek önerilerde bulunmaktan uzak. Nefret söylemi, ittifaklar üzerinden siyasi yelpazenin neredeyse tamamına sirayet etmiş durumda.”

Raporda, LGBTİ+ var oluşunu tehlike olarak gösteren propagandanın kamusal alana hâkim olduğu da vurgulanıyor; “LGBTİ+ karşıtı nefret söylemi, dolaylı olarak hak ihlallerinin arttığı bir zemini yaratıyor. LGBTİ+ var oluşunu kriminalize eden, hastalık veya kaçınılması gereken bir tehlike gibi gösteren propaganda, kamusal alana hâkim olmuş durumda.”

## TAŞERON İŞÇİLER MÜCADELEYE KARARLILIKLA DEVAM EDİYOR

Belediye şirket işçileri, ASM gruplandırma elemanları, kamu taşeron işçileri, ek ders ücretli çalışan işçiler ve kamu işçileri haklarının peşinde mücadele veriyor.

Çok sayıda işçi birliği, derneği, sendikası yerel seçimler öncesi taleplerini duyurmak için bir kez daha Ankara’da buluşma çağrısı yaptı.

Ortak eylem, 10 Mart Pazar günü 14:00’da Ulus Meydanı’nda gerçekleşecek.

Taşeron işçiler kazanırsa, hepimiz kazanırız.

Kadrolu ve güvenceli iş hayatı için, 10 Mart’ta Ankara’da buluşalım!



Taşeron işçiler her yerde eylemde

## GALLOWAY'IN SEÇİM ZAFERİ

### ÖZDEŞ ÖZBAY

İngiltere'nin Rochdale kasabasında ara seçim yapıldı ve Rochdale halkı yeni milletvekilini seçti. 7 Ekim'den bu yana hemen her hafta sonu ülkeyi sarsan Filistin'e destek eylemlerinin bir sonucu olarak Filistin halkıyla dayanışan Britanya İşçi Partisi (Workers Party of Britain) adayı George Galloway parlamentoya seçildi.

Seçimi Gazze kampanyasıyla kazanan Galloway, İşçi Partisi (Labour Party) liderine seslenerek "Keir Starmer; bu, Gazze için" dedi ve "Filistin felaketini mümkün kıldığımız, teşvik ettiğiniz ve örtbas ettiğiniz için büyük bedel ödeyeceksiniz" diye konuştu.

Ancak Galloway geçen haftaki seçim zaferi konuşmasını yaparken bir iklim aktivisti tarafından "İklim değişikliği inkarcısı" sloganıyla protesto edildi. Ayrıca Galloway seçim kampanyası sırasında seçmenlere gönderdiği mektuplardan birinde LGBT+ karşıtı cümleler de kullanmıştı.

7 Ekim'den bu yana yüz binlerin Filistin için sokağa çıktığı ülkede iktidar bu ara seçim sonucunu çarpıtarak anlatmaya başladı. Başbakan Rishi Sunak, bu paniikle seçim sonucunu aşırı sağın zaferi olarak yorumladı!

Sunak, Filistin hareketini hedef alarak şunları söyledi: "Son haftalarda ve aylarda aşırılık yanlısı kargaşa ve suç olaylarında şok edici bir artış gördük. Sokaklarımızda protesto olarak başlayan eylemler gözdağı, tehdit ve planlı şiddet eylemlerine dönüştü... Artık demokrasimizin kendisi bir hedef haline geldi. Konsey toplantıları ve yerel etkinlikler basıldı. Milletvekilleri evlerinde kendilerini güvende hissetmiyor." Sunak ayrıca ara seçim sonuçlarının "endişe verici olmanın ötesinde" olduğunu söyledi.

İşçi Partisi'nin aday gösterdiği Azhar Ali, 7 Ekim'deki Hamas saldırısına Gazze'yi işgal edebilmek için İsrail'in izin verdiğini iddia etmesinin ardından partiden uzaklaştırılmıştı. Başka bir aday için zaman olmadığından İşçi Partisi yine kendisiyle seçime gitti ama kampanya yapmadı. Bu nedenle de İşçi Partisi, sandıktan yüzde 7,7 oyla dördüncü sırada çıktı.

## RİSHİ SUNAK'IN KONUŞMASI, TEPEDE DAHA FAZLA KAOS YAŞANACAĞININ İŞARETİ



### ALEX CALLINICOS

Rishi Sunak'ın geçen cuma akşamı Downing Sokağı 10 Numara'nın önünde yaptığı konuşmayı siyasi beceriksizliğinin bir örneği olarak görüp üzerinde durmayabilirdik. Neden George Galloway'ın Rochdale ara seçimlerindeki zaferini "endişe verici olmanın ötesinde" bularak kınama zahmetine girdi ki? Rochdale milletvekilliği İşçi Partisi'nin (Labour Party) elindeydi. Keir Starmer, dikkatle seçilen kendi adayını, antisemitik ifadeler kullandığı iddiasıyla desteklemekten vazgeçti. Galloway'ın kendisi, İşçi Partisi'nin aykırı bir ürünü. Neden Starmer'in kıvrınmasını izlemekle yetinmedi ki?

Sunak'ın müdahalesi üç nedenden önemli.

Birincisi, geleneksel İngiliz hoşgörüsüne yönelik çağrısı, aslında yine Filistinlilerle dayanışan hareketi hedef alıyor. Sunak'ın aşırı sağ kınarı gibi görüldüğü doğru ama kendi saflarındaki İslamofobiklerden bahsetmekten dikkatle kaçındı. Lee Anderson'ın parti üyeliği askıya alınmış olabilir ama Anderson Muhafazakâr Parti'nin arka sıralardaki parlamento üyelerinden destek görüyor ve Suella Braverman aynı arka sıradan ırkçı zehrini yaymaya devam ediyor.

İkincisi, Starmer'in Sunak'a destek vermek için devreye girmesiydi: "Başbakan, birliği savunmakta ve son dönemde

gördüğümüz kabul edilemez ve korkutucu davranışları kınamakta haklıdır." Bu ilginçtir çünkü her iki partinin de ön sıralardaki temsilcilerinin baskı altında olduğunu gösteriyor.

İslamofobi ve antisemitizmin silah haline getirilmesi, 7 Ekim'den önce de İngiliz siyasetinin repertuarının bir parçasıydı. Ancak İsrail'in Gazze'deki soykırım savaşını desteklemeyi haklı çıkarmak için her ikisine de ihtiyaç duyulduğundan, daha da önemli hale geldiler. Bu Starmer için bir sorundur çünkü İşçi Partisi'nin hükümet ile birlikte "İsrail'in yanında durma" tutumu, destekçilerinin azımsanmayacak bir bölümünü çileden çıkardı – bu destekçilerin çoğu Müslüman olabilir ama hepsi değil. Ateşkes çağrısı yapılmasına yönelik baskıya yanıt olarak giriştiği, birkaç hafta önce Avam Kamarası'nda kargaşaya yol açan tüm manevralar bundan kaynaklanıyor.

Sunak'ın sorunu ise, tam tersine, partisini bir arada tutacak kadar İslamofobik görünmek. İlginç bir Bloomberg makalesi şöyle diyor: "Bir bakan, Muhafazakârların yenilgisinin kaçınılmazlığının Sunak'ın otoritesini tükettiğini ve Muhafazakâr milletvekillerinin disiplinin bozulmasına ve ayaktakımına dönüşmelerine neden olduğunu söyledi."

Şimdi kabinede aşırı sağın

bayraktarı olduğunu kanıtlamaya çalışan kişi, Ticaret Bakanı Kemi Badenoch.

"Sunak'ın yakın çevresinden" biri ise Bloomberg'e şöyle diyor: "Badenoch, ekibin en az sevdiği Kabine üyesi olarak Suella Braverman'ın yerini aldı." Makaleye devam ediyor: "Önde gelen bir Muhafazakâr Parti üyesi, Kabine'deki manzarayı şöyle özetledi: Sunak hükümeti neredeyse bitik durumda ve artık her şey seçimden sonraki liderlikle ilgili."

Üçüncüsü ise şu; Sunak daha fazla baskı uygulama tehdidinde bulunuyor ve bu sadece polisin Filistin yanlısı protestoları bastırması talebinden ibaret değil. Telegraph'ın bildirdiğine göre "Topluluklar ve Yerel Yönetim Bakanı Michael Gove, bu ay, Hükümet ve kamu kurumlarının, İngiliz değerlerini 'baltalayan' aşırılıkçı ideolojileri desteklediklerine karar verildiği takdirde, [bu] grupları mekânlardan veya kampüslerden uzaklaştırmasına ve finansmanlarını engellemesine olanak tanıyacak yeni bir 'aşırılık' tanımına ilişkin planları açıklayacak."

Ana kapitalist partilerin toplumsal tabanı daralmaya devam ediyor. Son seçimden bu yana partilerin durumlarının tersine dönmesi bunun bir örneği. 2019'da Muhafazakârlar büyük bir çoğunluk elde ederken, İşçi Partisi 1935'ten bu yana gördüğü en düşük kol-

tuk sayısına geriledi. Şu anda İşçi Partisi, kamuoyu yoklamalarında Muhafazakârların yirmi puan önünde.

Bu değişkenlik, giderek daha fazla insanın parti bağlılığından uzaklaştığı gerçeğini yansıtıyor. İngiliz Ulusal İstatistik Ofisi, geçen cuma günü İngiliz halkının yalnızca yüzde 12'sinin siyasi partilere güvendiğini bildirdi. Yani seçmenler hızlı bir şekilde taraf değiştirebilir veya tüm sisteme karşı olduğunu öne süren adayları destekleyebilirler.

Bu arada hükümetler, çoğu beklenmedik olan çok sayıda krizle boğuşuyor: örneğin Brexit, pandemi, Ukrayna ve İsrail-Filistin. Parlamento baypas eden ve polise daha baskıcı yetkiler vermeye bel bağlayan olağanüstü hal hükümetlerine yönelik eğilim artıyor. Bunların hiçbirisi aslında krizlerin üstesinden gelmiyor ama ana akım siyasetin popülerlik kaybetmesi, özel önlemlere başvurmayı hükümetler için çekici hale getiriyor.

Dolayısıyla Sunak'ın kıvrımları, liberal kapitalist devletin daha geniş krizinin belirtileri. Mesela Fransa ve Almanya'da da benzer bir tablo görüyoruz. Bu durum, ana akım partilere karşı güçlü, güvenilir bir sol alternatif geliştirmenin önemini altını çiziyor.

*Socialist Worker'dan çeviren: İrmak Yavla*

# ALMANYA'DA İŞÇİ HAREKETİ VE İKLİM HAREKETİ BİRLİKTE SÜRÜYOR

## ÖZDEŞ ÖZBAY

2019 yılında arka arkaya; Yokoluş İsyarı (XR: Extinction Rebellion) ve Gelecek İçin Cumalar (FFF: Fridays for Future) hareketlerinin kurulmasıyla küresel bir sıçrayış yaşayan iklim hareketinin en güçlü olduğu ülkelerden biri olan Almanya'da önemli değişimler yaşanıyor.

Almanya'da Gelecek İçin Cumalar (FFF) her cuma yaptıkları iklim grevlerini hareketin gücünün azalması nedeniyle bırakıp, daha iyi örgütlenmiş grevlere ve küresel iklim grevlerine kitlesel katılıma odaklanmaya başlamıştı.

FFF'ten ayrılan Son Jenerasyon (Letzte Generation) hareketi ise kitle eylemleri yerine daha militan eylemlere yöneldi: Sanat galerilerine, bankalara, şirketlere yönelik, dar katılımlı boya veya çorba atma eylemleri örgütlüyorlar.

Greta Thunberg'in Filistin'e destek vermesinin ardından yaşanan bir değişim de FFF Almanya'nın, küresel FFF ağından ayrıldığını açıklamasıydı. Ancak, FFF içerisinde Filistin'le dayanışma eylemlerine katılan aktivistler varlığını korumaya devam etti.

### Tarihi bir ittifak: 'Birlikte Sürüyoruz'

FFF'teki bu gelişmelere, örgütlenme stratejisindeki değişiklik döneminde FFF içinde yer alan sosyalist grupların önemli bir hamlesi de eklendi: Bir yıldan uzun süredir toplu ulaşım sendikaları içerisinde faaliyet örgütlüyorlar. İşte bu aktivistlerin sendikada sürdürdüğü iklim kampanyası, tarihi bir ittifakın kurulmasını sağladı. Avrupa'nın en büyük sendikalarından Verdi ile FFF'i bir araya getiren bu ortak kampanyanın adı #WirFahrenZusammen (Birlikte Sürüyoruz) oldu.

Kampanya bir hafta boyunca örgütlediği çok sayıda yerel toplu taşıma grevi ve gösterinin ardından 1 Mart Cuma günü ülke genelinde büyük gösteriler düzenledi.

Almanya'da uzun yıllardır genç ve öğrenci hareketi durumunda olan iklim hareketi ile örgütlü işçi hareketi arasında bir mesafe bulunuyordu. Yeşiller Partisi'nin piyasa odaklı "yeşil reform" uygulamalarının işçi sınıfında yarattığı tepki de bunda önemli rol oynadı. Ancak FFF içerisindeki sosyalist, antikapitalist aktivistler, iklim adaleti taleplerinin işçi hareketiyle birleşmeyi zorunlu kıldığını görerek önemli bir örgütlenme çalışması örneği sergilemiş oldular.

FFF aktivistleri başta Berlin olmak üzere birçok şehirde toplu taşıma işçilerinin eylemlerine destek ziyaretleri gerçekleştirdi, kentlerde stantlar açıp işçi taleplerinin iklim değişimiyle mücadele için de desteklenmesi gerektiğini anlatarak binlerce imza topladı ve bunları sendikaya iletti.

İşçilerin daha iyi çalışma koşulları talebine ek olarak FFF de toplu taşımaya daha fazla yatırım, daha fazla istihdam ve daha iyi ücretler talep etti.

Sendikaların ilgisini çekmeyi başaran aktivistler, iklim değişimini sendikalarda anlatma ve işyerlerinde konuşma yapma olanağı da buldu.

Sonuçta iklim kampanyasına ilgi duyan yüzlerce toplu taşıma işçisiyle birlikte #WirFahrenZusammen (Birlikte Sürüyoruz) demeyi başardılar.

Bu sayede sendikalı işçiler, küresel iklim eylemi sırasında otobüslerin, metroların, tramvayların camlarına iklim grevi afişlerini asarak muazzam bir duyuru kampanyasına



imza atmış oldu.

### Birlikte Sürüyoruz eylemleri

Toplu taşıma işçileri, günlük dokuz saati bulan çalışma saatleri sırasında birkaç dakikalık tuvalet molası bile bulmakta güçlük çektiklerini, yemek molalarından ücret kesintisi yapıldığını, iki günlük hafta sonu tatillerini ise ancak altı haftada bir alabildiklerini söylüyor.

**"Kampanya bir hafta boyunca örgütlediği çok sayıda yerel toplu taşıma grevi ve gösterinin ardından 1 Mart günü ülke genelinde büyük gösteriler düzenledi."**

Alman Taşımacılık Şirketleri Birliği'ne (VDV) göre, taşımacılık sektöründeki iklim hedeflerine ulaşmak için 2030 yılına kadar Almanya genelinde 110.000 yeni çalışanın işe alınması gerekiyor.

25 Şubat'ta başlayan ve bir hafta boyunca süren ortak grev ve gösterilerde, Birlikte Sürüyoruz kampanyası sendikaların talepleriyle iklim hareketinin taleplerini birleştirmiş oldu.

1 Mart Cuma günü 100'den fazla şehirde binlerce işçi ve iklim aktivisti bu grevde ve sokaklardaydı.

Grev, 130'dan fazla belediye ulaşım kurumunda çalışan yaklaşık 90.000 işçi için devam eden ve Verdi'nin çalışanlar için mali kayıplar olmaksızın daha kısa çalışma saatleri, vardiyalar arasında daha uzun dinlenme süreleri, daha fazla tatil günü, daha fazla tatil ücreti dahil olmak üzere daha iyi çalışma koşulları talep ettiği toplu görüşmelerin ardından örgütlendi.

FFF aktivistleri de 2030 yılına kadar yerel ulaşımına 16 milyar avroluk ek yatırım ve 2030 yılına kadar toplu taşıma kapasitesinin iki kat artırılmasını talep ederek İklim İçin Cuma grevini örgütledi. Verdi de 1 Mart'ta gerçekleşen bu iklim grevine destek verdi.

İklim hareketinin işçi hareketiyle kurduğu bu ittifak son derece önemli.

Gerçek bir iklim adaleti, işçi sınıfını kapsamadan kazanım elde edemez. Bir toplumsal hareket, büyük kalabalıkları sokağa indirebilir belki ama gerçek bir grev tüm ülke ekonomisini etkileyerek kazanım elde etmesini ve hareketin bir anda milyonlarca işçi ile onların aileleri tarafından sahiplenilmesini sağlayabilir.

FFF aynı zamanda aşırı sağcı AfD'nin yükselişine karşı da kampanya yürütüyor ve sendikalar içerisinde de ırkçılığa karşı iklim adaleti anlatıyor. Çünkü aşırı sağın iktidarında iklim değişiminin durdurulamayacağını biliyorlar.

**23 MART'TA VİCDAN MAHKEMESİ'NDE BULUŞALIM****SOYKIRIM SUÇLUSU İSRAİL'İ YARGILAYACAĞIZ****TUNA EMREN**

Güney Afrika'nın başlattığı girişimin bir parçası ve devamcısı olarak, İsrail'in saldırılarını vicdanlarımızda yargılamak üzere Vicdan Mahkemesi girişimi başlatıldı.

Filistin'e Özgürlük Platformu'nun kuracağı mahkemenin asli amacı İsrail'in soykırım suçlarını yargılamak olsa da bunu yaparken, Gazze'de yaşanan yıkımın boyutlarını açığa sermeyi, insanlığa karşı işlediği suçlar ile savaş suçlarını da belgelemek.

Vicdan Mahkemesi simgesel bir mahkeme olsa da, aktivistler bu soykırımın kasıtlı, planlanmış bir girişim olduğunu, alanında uzman hukukçulardan oluşan Hukuk ve İnsan Hakları Masası rehberliğinde, yani ceza hukukun gerektirdiği şekilde, belgeleriyle, delilleriyle ortaya koymaya ve hem Mahkeme Heyeti'ne hem de başka ülkelerde bu girişimin devamını getirmek isteyen savaş karşıtı platformlara tam kapsamlı bir iddianame sunmaya hazırlanıyor.

Mahkeme Heyeti'ne sunulacak suç dosyalarını derinlemesine ve kapsamlı bir incelemeyle oluşturabilmek adına, kendi alanlarında uzman kişiler ve yine o alanda örgütlenen aktivistlerden oluşan 15 Masa oluşturuldu:

- Sağlıkçılar Masası
- Çocuk Masası
- Hukuk ve İnsan Hakları Masası
- Psikolojik Sağlık Uzmanları Masası
- Bilgi-Kırım Masası
- Gazeteciler Masası
- Ekoloji ve İklim Adaleti Masası
- Kadın ve Toplumsal Cinsiyet Çalışmaları Masası
- Eğitimciler Masası
- Hayvan Hakları Aktivistleri Masası
- Mekan Çalışmaları Masası
- Müzik Emekçileri Masası
- Sanatçılar Masası
- Göçmenler Masası
- İşçiler Masası

Mahkeme Heyeti'ne tanıklık belgelerini de sunarken, her masadan en az bir Filistinli tanığın -gönderdiği video kaydıyla- kürsüde olması isteniyor. Böylece, salonda bulunanlar ve mahkemeye canlı bağlantıyla katılanlar olarak bu soykırımın gerçek tanıklarına da kulak vermiş olacağız.



İstanbul'da İsrail protestosu

**"FİLİSTİN'DE SADECE İNSANLARA DEĞİL TÜM CANLILARA YÖNELİK BİR SOYKIRIM VAR"**

Gazze'deki Filistin halkı 8 Ekim 2023 gününden beri canlı yayınlarda izlediğimiz bir vahşeti yaşıyor. Ve malesef Siyonist İsrail yönetimi daha ilk günlerde Filistinlileri insan olarak görmediğini açıkça ilan etti. Geçen yüzyılın en vahşi soykırımına muhatap olan Yahudi halkının içinden çıkmış bir iktidarın böyle bir vahşete girişmesi ise bu dünya adına ayrıca bir utanç noktasıdır.

Böylesi karanlık bir ortamda Güney Afrika devletinin Uluslararası Ceza Mahkemesi'ne meseleyi taşıması, içimize bir nebze su serpti. Buradan aldığımız ilhamla, Türkiye'de de bir Vicdan Mahkemesi örgütlemeye başladık.

Gazze'den yayın yapan Filistinli soy-

kırım mağduru gazetecilerin sürekli yinelediği gibi, bu suça ortak olmak adına en azından şu an yaşanan soykırımın duyurulmasına ve şahitliklerin sessizliğe boğulmaması için ses çıkarmaya niyet ettik. Türkiye Vicdan Mahkemesi, benzer niyetlerle bir araya gelmiş farklı arka planlara ve uzmanlık alanlarına sahip kişilerin oluşturduğu Filistin'e Özgürlük Platformu'nun bir çalışmasıdır.

Mahkeme için on beş farklı alanda masalar kuruldu ve bu masaların hepsi kendi raporlarını hazırlıyor.

Filistin'de sadece insanlara değil tüm canlılara yönelik bir soykırım var. Bu nedenle gençlere, çocuklara, yaşlılara ve yetişkin insanlara yönelik hak ihlalleri raporlanırken, hayvan hakları ve çevre üzerine de ayrı bir çalışma yapılması planlandı. Çeşitli mesleklerden, örneğin öğretmenler, müzisyenler, akademisyenler, sağlıkçılar gibi uzmanların uğradığı hak ihlallerinin raporlanmasının yanı sıra bilgi-kırım gibi suçlar da Vicdan Mahkemesi'nin çalışmaları arasında.

Filistin halkı duvarlarla örülmüş bir alanda güvenli bölge ilan edilen Refah şehrine aç, susuz, bombalar altında kilometrelerce yol yürüyerek sürüldü.

Şimdi güvenli bölge ilan edilen Refah da bombalanıyor ve bölgeye kara operasyonu tehlikesi de söz konusu.

Kuzey Gazze'de katliamdan kaçıp hayatta kalan insanlar ve hayvanlar ise açıklıktan ölüm riskiyle karşı karşıya. Refah sınır kapısında bekleyen yardım turları birkaç kilometre ötede tutsakken, havadan atılan sınırlı yardım kolilerinin başına koşan Filistinliler keskin nişancılar tarafından kurşunlanarak öldürüldü.

Sesimizi, bu vahşete karşı tüm dünyada yükselen sese katmak, bu suça ortak olmamak ve yaşanan vahşeti kayıtlara geçirmek adına Türkiye Vicdan Mahkemesi'ni çok önemli bir girişim olarak görüyorum.

**Neslihan Akbulut, Vicdan Mahkemesi Koordinasyon**

## “GAZZE’Yİ FİLİSTİNLİLER TARAFINDAN BİR DAHA İNŞA EDİLEMİYECERK BOŞALTIYIMŞ BİR ALANA ÇEVİRMEK İSTİYORLAR”



Gazze bombardıman altında

Bir mimar ve araştırmacı olarak, soykırımın önemli ayaklarından olduğunu düşündüğüm konuları ele alan iki ayrı masada Vicdan Mahkemesi’ne katkı sunmaya çalışıyorum. Mekân Çalışmaları Masasında, soykırımla doğrudan alakalı görünen ve uluslararası hukukun soykırım tanımını bileşenlerinden olan yaşam alanlarının yıkımını kayda geçmeye çalışıyoruz. Bu konuyu ‘mekan-kırım’ kavramı etrafında ele alırken, bir taraftan planlamanın ve mimarinin Filistin’in sömürgeleştirilme tarihinde oynadığı role dikkat çekmeye, diğer taraftan bugünkü binaların da bombalamalarla nasıl bir kitlesel kıyım silahına dönüştürüldüğünü göstermeye çalışıyoruz. Son söylediğim, bugüne has bir strateji değil elbette. Bu, İsrail’in Gazze’den çekilerek burayı dünyanın en büyük toplama kampına çevirdiği 2006 yılından beri var olan temel askeri siyaseti. Fakat 7 Ekim’den beri bu stratejinin artan yoğunluğu ve İsrail’in kamusal söylemi iki şeyi ortaya koyuyor: Mümkün olduğunca çok yıkım gerçekleştirerek, Filistinlileri öldürerek ve yerinden ederek, Gazze’yi Filistinliler tarafından bir daha inşa edilemeyecek boşaltılmış bir alana çevirmek istiyorlar. İsrail’in Gazze’deki stratejisini daha önceki kapatma ve

yaşamı felaketleştirme yoluyla gerçekleştirdiği yavaş soykırımdan şimdi hızlı soykırıma doğru değiştirdiği gözlemleniyor.

Birden fazla coğrafyadan bilgi emekçisinin bulunduğu ikinci masada ise, soykırımın uluslararası hukukun görmezden geldiği bir ayağı ile meşgul olmaktadır. Soykırımı bir halkın yaşamını ve onu mümkün kılan şartları ortadan kaldırmak olarak ele aldığımızda, ciddi bir önem arz eden bilgi-kırım pratiklerini tespit ederek, bunun soykırımın parçası olarak görülmesine katkıda bulunmayı amaçlıyoruz.

‘Bilgi-kırım’ ile bir halkın epistemolojisinin, maddi ve maddi olmayan altyapısının yok edilmesine işaret ediyoruz. Üniversite, kütüphane, arşiv gibi bilgi üretimi, koruma ve yayma mekânları ile daha geniş anlamda hafızayı ve toplumu inşa eden ve ayakta tutan bilginin mekânları olarak gördüğümüz camiler, kiliseler, tarihi eserler, müzeler ve arkeolojik kalıntılar planlı bir şekilde yok edilmektedir. 10 Ekim’de yani soykırımın ilk günlerinde Gazze İslam Üniversitesinin binalarının bombalanarak yok edilmesi bu anlamda dikkat çekicidir. Son olarak Al-Isra Üniversitesinin de patlayıcılarla yıkılması ile bugün Gazze’deki

bütün üniversiteler kısmen veya tamamen yıkılmıştır. Bunun dışında 350 okul, eğitim kurumu, arşiv ve müze yok edildi. Kayda alınabilmiş hali ile 100’den fazla akademisyen aileleriyle birlikte öldürüldü. Bu sayıya öğrenci, personel, kütüphaneci, imam ve rahipler dahil değil.

Diasporadaki Filistinli akademisyen ve öğrencilere ve onlarla dayanışma içinde olan akademisyen ve öğrencilere karşı süren tehdit, sansür ve baskılar soykırımı meşrulaştıran Siyonist epistemolojiyi hâkim hale getirmekte ve ayrıcalıklı bir şekilde yayılmasını sağlamaktadır. Görünmeyen bir diğer pratik de Siyonist/empyralist epistemolojilerin bilgi olarak görmedikleri sözlü tarihin geleceğe aktarılmasının imkânlarını yok etmektir. Örneğin Nakba’yı yaşamış kişilerin katledilmesi bu türden bir kıyımdır. Bu kişilerin katledilmesi sadece tarihi bilginin aktarılması açısından da değil, aynı zamanda örneğin direnişin epistemolojisi olarak Sumud’un Nakba’ya kadar giden soykütüğünün kaybolması açısından da not edilmelidir.

**Kamile Batur, Vicdan Mahkemesi Bilgi-Kırım Masası ve Mekan Çalışmaları Masası**

## VİCDAN MAHKEMESİ’NİN SEMBOLİK ÖNEMİNE DAİR

7 Ekim’den bu yana Gazze’de yaşanan şiddetin tüm boyutları, bunun bir soykırım niteliğinde olduğunu gösteriyor. 30.000’den fazla kişinin yaşamını yitirdiği, on binlercesinin yaralandığı ve hayatlarının her alanının alt üst olduğu bir gerçekliğe tanıklık ediyoruz. Hapsedilmiş, gayri-insanileştirilmiş tüm mayınlı coğrafyalarda olduğu gibi, bu sömürgeci şiddetinde de kaybolan hayatların adı yok, susuzluk ve açlıktan ölen çocukların varlığı dünyayı durdurmuyor.

Judith Butler’ın 11 Eylül saldırıları sonrasında kaleme aldığı, şiddet ve yasın çifte standartlığını tartıştığı “Kırılgan Hayat” adlı kitabında dile getirdiği gibi;

“Bir yas hiyerarşisi dökümü yapabiliriz kuşkusuz. Buna tanık olduk bile, ölüm ilanlarında yaşamlar çabucak derlenip özetleniyor, insanlaştırılıyor, genelde evli oluyor ya da evlenmek üzere, heteroseksüel, mutlu tek eşli. Oysa bunun gösterdiği tek şey yaşamla bir başka ayrımcı ilişkidir, çünkü ABD’nin desteklediği İsrail ordusu tarafından öldürülen binlerce Filistinlinin ya da çocuk sayısı Afgan’ın adlarını neredeyse hiç duymuyoruz. Onların adları ve yüzleri, kişisel tarihleri, aileleri, hobileri, yaşamlarını belirleyen sloganları yok mu? Askeri yollarla gerçekleşen ölümleri omuz silkerik, kıymeti kendinden menkul bir havayla ya da apaçık kindarlıkla kabul etmemizin tasasızlığında, kaybı kavramaya karşı nasıl bir savunma işlemektedir? (...) eğer birisi kaybedilmişse ve kaybedilen kişi birisi değilse öyleyse kayıp nedir ve

yas nasıl gerçekleşir? (...) Gerçek olan nedir? Kimlerin yaşamları gerçektir?” (Butler, 2005, s.47-48)

1948’den bu yana yerinden edilme pratikleri ile dünyanın en büyük açık hava hapishanesi olarak tarif edilen Gazze’de yaşayan milyonlarca canlının, bitki örtüsünün, tarihi ve kültürel mirasın, gelecek hayallerinin gerçekliğini ortaya koymak, 21.yüzyılın gerçek-sonrası dünyasında oldukça önemli bir sorumluluk.

23 Mart 2024’te, İstanbul’da gerçekleştirilecek Vicdan Mahkemesi, aylardır yüzleştiğimiz/tanıklık ettiğimiz şiddetin küresel boyutlarını, tarihsel geçmişini, tüm boyutlarıyla gözler önüne sermeyi hedefliyor. Gerek açıkça sunulan askeri destekleri gerek sözde kınayıp arka kapılardan tüm ilişkilerini devam ettirerek şiddetin devamlılığına katkıda bulunanları ifşa etmek, Gazze’de yaşananları, her bir hayatın öznelliğinin farkında olarak kamuoyuna sunmak ve soykırımın failerini vicdanlarda yargılayarak tarihe not düşmek için, bu Vicdan Mahkemesi oldukça önemli bir sembolik anlama sahiptir.

Mahkemede pek farklı çalışma grubu, soykırımın somutluğunu, sunacakları raporlar ile ortaya koyacaklar. Tüm hayatların gerçek olduğunu haykırmak, küresel eşitsizliğe dur diyebilmek, adı telaffuz edilmeyen hayatları hatırlatmak, omuz silkilerek karşılanan bu şiddetle yüzleşmek ve onu durdurmak, ancak bizlerin yan yana gelmesiyle mümkün olabilir.

23 Mart 2024 Cumartesi günü saat 10:00’da Taksim Hill Otel’de gerçekleşecek Vicdan Mahkemesi’nde buluşalım!

**Esra Akbalık, Vicdan Mahkemesi Mekan Çalışmaları Masası**

## ÇOCUKLAR ÖLDÜRÜLÜYOR

Salgını, depremi, iklim olayları... Daha fazla ne görebiliriz derken bir avuç insan, milyarlarca kişinin canlı yayında tanık olduğu bir soykırıma maruz bırakıldı. Tarih kitaplarından, belgesellerden veya farklı kaynaklardan okuduğumuz/izlediğimiz soykırım örneklerini aklımız almazken şimdi birebir tecrübe ediyoruz.

Bir avuç insan küçücük bir alana hapsedilmiş ve üzerlerine yağın tonlarca bom-

balar altında hayatlarını, sevdiklerini, evlerini, okullarını, bahçelerini, ağaçlarını, hayvanlarını ve daha sayamayacağımız birçok değerini kaybediyor. Hepimiz görüyoruz, hepimiz izliyoruz ama hiçbirimiz bu duruma engel olamıyoruz. Devletler, sermaye sınıfları, dini liderler, önderler, hepsi tüm acizyetleri ile bir halkı ölüme terk ederken yine dayanışma göstermek, direnen bir halkın sesini duyurmak, insanları soykırıma karşı birleşmeye çağırarak halklara düştü.

Eylemler, paylaşımlar derken yaşanan bu soykırım ve insan hakları suçlarını daha

sistematiğe hale getirerek suçların delillerini bir araya getirmek, yaşanan ihlalleri hukuksal zeminde de tarihe geçirmek için Filistin’e Özgürlük Platformu olarak bir adım daha atmamız gerektiğine karar verdik ve Vicdan Mahkemesi’ni oluşturduk. Masalar kuruldu, ekipler bir araya geldi, araştırmalar başladı. Eğitimciler, sağlıkçılar, kadın, ekoloji masası derken elimizi nereye atsak çocuk konusuna denk geldiğimizi fark ettik ve ayrıca bir masa olarak bu soykırım ortamında çocukların durumunu da belgelemeye karar verdik.

En temel yaşama hakkı bile gasp edilen

çocuklar, ebeveyn kaybı, anestezisiz uzun kayıp ameliyatları, yıllarca süren ve sonucunda psikolojik sorunlar yaşayan esir/tutuklu çocuklar derken şimdi de kitlesel bir şekilde açlıktan ölen çocukları izlemeye başladık.

Tüm bu alanlarda yaşanan soykırım suçlarını asla görmezden gelmeyecek, unutmayacak ve unutulmasına izin vermeyeceğiz. Ne de olsa ‘yaşamak, berrak bir gökte çocuklar aşkına savaşmak’ değil midir?

**Sacide Uras, Vicdan Mahkemesi Çocuk Masası**

# MISIR'DA MÜCADELE DEVAM EDİYOR

Şubat ayında binlerce işçi, Mısır'ın Mahalla'daki en büyük tekstil fabrikasında greve başladı.

## IRMAK YAVLAL

Gazze'nin güneyinde, Mısır sınırında yer alan Refah'ta, daha önce yaklaşık 280 bin Filistinli yaşıyordu. İsrail'in saldırıları nedeniyle 2,3 milyon nüfuslu Gazze Şeridi'nde 1,9 milyon kişi yerinden oldu.

Yerinden edilen Filistinlilerin büyük bölümü, İsrail'in güvenli olduğunu iddia ettiği Refah'a sığındı.

İsrail önce rehinelere 10 Mart'a kadar serbest bırakılmazsa şu anda yerinden edilmiş 1,5 milyon Filistinlinin yaşamakta olduğu Refah'a saldıracağını duyurdu, şimdi de rehinelere serbest bırakılmasının saldırıyı "geciktireceğini ama engellemeyeceğini" söylüyor.

İsrail Refah'a hapsedilmiş ve açıklıkla boğuşan Filistinlileri katletmeye hazırlanırken, Mısır Cumhurbaşkanı Abdülfettah es-Sisi, bir yandan Filistinlileri desteklemiş gibi gözükürken bir yandan da bu hapishane'nin kapılarında birini, Refah Sınır Kapısı'nı kapalı tutmaya kararlı. Çünkü sınır kapısını açmanın kendi rejimini tehdit edeceğinden korkuyor ve Filistin'e verdiği sözde destekle İsrail'in gerçekleştirdiği katliam karşısında çileden çıkan milyonlarca Mısırlıyı hoşnut tutmaya çalışsa da İsrail ve Batı ile ilişkilerini bozmaya hiç niyeti yok.

## Filistin direnişinin bölgedeki işçi hareketleriyle ilişkisi

1948 yılındaki Nakba, çok sayıda Filistinlinin bölgedeki çeşitli ülkelere dağılmasına sebep oldu. Lübnan, Suriye ve Mısır gibi ülkelerde yüz binlerce, Ürdün'de ise milyonlarca Filistinli yaşıyor.

Filistin işçi sınıfının parçalanmış yapısının iki önemli yanı var. Birincisi şu; apartheid ve yerleşimci-sömürge rejimlerini başarıyla alt eden hareketlere dair deneyimlerimiz, diğer pek çok mücadelede olduğu gibi, örgütlü işçi sınıfının bu konuda da hayati bir rol oynadığını gösteriyor. Fakat Filistinli işçiler, emeklerini geri çekerek İsrail ekonomisini, özellikle de önemli sektörleri durma noktasına getiremiyor. Bunun bir sebebi de İsrail egemen sınıfının Filistinlilerin emeğini sermaye birikimi bakımından ekonominin merkezinde bulunmayan sektörlerle sınırlamayı başarmış olması. Elbette Filistinli işçilerin mücadelesi bütünüyle etkisiz değil (örneğin 2021 yılında yapılan grevler bazı sektörlerde büyük aksamaya yol açmıştı) ama tek başına İsrail devletini durdurmak

için yeterli değil.

İkincisi, yukarıda sayılan ülkelerin yönetici sınıflarının, ülkelerinin sınırları içinde (ya da Mısır'ın İsrail'in uyguladığı ablukaya yardım etmesi örneğinde, sınırlarının hemen dışında) yaşayan milyonlarca Filistinlinin marjinalleştirilmesi ve yoklaştırılmasından sorumlu oluşu. İsrail tarafından mülksüzleştirilen, yerlerinden edilen ve katledilen Filistinliler, aynı zamanda Arap rejimleri tarafından da sömürülüyor ve izole ediliyor. Lübnan'daki Filistinlilerin yüzde 80'i yoksulluk sınırının altında yaşıyor. Ürdün'deki Filistinlilerin yüzde 90'ı "günlük yaşamlarını sürdürmek için gıda alımını azaltmak" gibi yöntemlere başvurduklarını söylüyor.

Bu rejimlerin yönetici sınıfları, Filistinlilerin çalışma, kamu hizmetlerine erişim ve mülk sahibi olma gibi temel haklarını inkâr ederek onları yoksulluğa mahkûm ederken, Filistinlileri gerektiğinde harcayabilir işgücü olarak kullanıyor. Kamplarda ve yerleşim yerlerinde, Filistinlilerin öfkelerini ve bu öfkenin daha geniş kitleleri etkileme potansiyelini kontrol altına almak isteyen otoriter rejimler tarafından toplumsal ve politik hayattan olabildiğince soyutlanıyorlar.

Bu devletlerin ortak noktası, Filistin özgürlük mücadelesinin, büyük kitlelerin toplumsal ve ekonomik talepleriyle kaynaşması olasılığından (haklı olarak) korkmaları.

Filistin direnişi bölgenin başka yerlerindeki sınıf mücadelelerine ilham kaynağı

oldu ve bazı durumlarda bu mücadeleleri hızlandırdı. 2011 Mısır Devrimi, Mısır'da 2000 yılında İkinci İntifada'nın etkisi ile başlayan bir direniş döneminin ardından geldi. Filistin, demokrasi ve toplumsal eşitlik için verilen "yerel" mücadelelerin derinleşmesinde önemli bir rol oynamaya devam ediyor. Bu yüzden bölge devletlerinin yönetici sınıfları yoksul, ezilen ve sömürülen geniş kitlelerin ekonomik ve politik sisteme karşı birleşme girişimlerini boşa çıkarmak için kolektif bir şekilde Filistinli mültecileri temel haklarından mahrum bırakıyor ve tıpkı İsrail gibi, bu ülkelerin yönetici sınıfları da Filistinliler ile "kendi vatandaşları" arasına engeller örüyor.

Dolayısıyla Filistin'in özgürleşmesi, sadece İsrail'in değil, tüm bölge devletlerinin yönetici sınıflarının ekonomik, politik ve askeri çıkarlarına meydan okumakla doğrudan ilişkili ve bu devletlerin işçilerinin hem İsrail'in bölgedeki rolü, Filistinlere yönelik baskısı ve emperyalizme hem de kendi devletlerine karşı verecekleri mücadeleler, bu süreçte son derece önemli bir rol oynuyor.

Filistin direnişi ve özgürlük mücadelesi, bir bakıma kitlelerin kendi rejimlerine karşı mücadeleleriyle iç içe geçmiş durumda ve İsrail'i güçlendiren ve hem Filistinlileri hem de bölgedeki halk kitlelerini yoksulluk, baskı ve savaş kabusunun içine hapseden bu bölgesel emperyalist sistemi parçalayabilecek, aşağıdan kitle hareketlerinin ortaya çıkmasını gerektiriyor.

Kısacası Filistin'in özgürleşmesine yö-

nelik bir mücadele mecburen iki unsur içermek zorunda. İlki, Filistin'de, Filistinlilerin öncülüğünde gerçekleşecek, apartheid rejiminin toplumsal ve politik sistemini bütünüyle parçalayacak, demokratik, laik ve birleşik bir Filistin mücadelesi. İkincisi, Filistin'in dışında, bölgedeki Arap ülkelerinin işçi sınıfının vereceği, temel hedeflerinden biri Filistin'in özgürlüğü olan ve bu ülkelerdeki ezilenlere ve yoksullara kan kusturan rejimleri, krallıkları, diktatörlükleri zayıflatmayı, hatta devirmeyi amaçlayan, devrimci bir mücadele.

## Mısır'da binlerce işçi grevde

Mısır işçi sınıfı bu mücadelede özel bir önem taşıyor çünkü Lübnan ve Ürdün'deki işçi sınıfına kıyasla çok daha büyük bir toplumsal güce ve örgütlenme geleneğine sahip.

Şubat ayında binlerce işçi, Mısır'ın Mahalla'daki en büyük tekstil fabrikasında greve başladı. Tekstil fabrikalarının merkezi konumundaki Mahalla, 2011 Mısır Devrimi'ni besleyen büyük grev dalgasının ateşleyicisiydi.

Asyut şehrindeki yağ ve deterjan şirketinde çalışan işçiler de ücret artışı için grevde.

Bu grevler, Filistin direnişi ve özgürlük mücadelesi ile birleşip emperyalizme ve bölgedeki Arap rejimlerinin yöneticilerine karşı ekonomik ve siyasi isyanlara dönüşerek dünyanın her yerindeki egemen sınıfların kabuslar görmesine yol açabilir.



2011 Devrimi unutulmadı



# İŞÇİ DEMOKRASİSİ NASIL BİR ŞEYDİR?

## CAN IRMAK ÖZİNANIR

Günümüzde demokrasi kavramı çoğunlukla burjuva devrimi ile eşanlamlı olarak kullanılıyor. Tarihi kanlı diktatörlüklerle dolu kapitalizmin, sözcüğü kendisiyle neredeyse eşanlamlı hâle getirmesi en büyük ideolojik başarılarından biri olsa gerek. Kapitalizm açısından ideolojik başarı iki şeyi aynı anda sağlıyor:

Birincisi, “devlet” adı verilen mekanizmanın sınıf doğasını gizliyor. Kapitalistlerin çıkarları etrafında şekillenmiş ulus devletleri ve ulusal sınırları doğalmış gibi göstererek, “aynı gemideyiz” diyerek milliyetçiliğe işçi sınıfı içinden rıza üretimini örgütüyor.

İkincisi, bununla bağlantılı olarak kapitalizm altında tek rejim biçimi demokrasiymiş gibi gösteriyor ve diktatörlükler ancak kapitalizmin yeterince gelişmediği ülkelerde ayakta kalmış gibi bir imaj yaratıyor. Oysa dünyanın dört bir yanında en ileri kapitalist ülkelerin, askeri darbeleri, diktatörlükleri desteklediği biliniyor. Bunun sebebi aslında emperyalizm koşullarında kapitalizmin eşitsiz ama bileşik gelişmesi, dolayısıyla kapitalizm her zaman “demokratik” olmak durumunda değil. En büyük kapitalist ülkelerdeki “rıza dayalı” kapitalizmler, başka ülkelerde kimi zaman “zora dayalı” iktidarlara aynı anda ve birbirlerine bağımlı olarak var olabilirler.

### “Uzlaşmaz sınıf çelişkilerinin ürünü”

Lenin, Devlet ve Devrim isimli broşürünü yazarken işçi sınıfı “bambaşka türden bir devlet” ve kendi demokrasisi için ayağa kalkmış durumdaydı. 1917 Şubat’ında Rusya’da işçilerin öncülüğünde gerçekleşen devrim 350 yıllık Çarlık rejimine son vermişti ancak rejimin sonu işçilerin önüne yeni sorunlar koymuştu: İktidar kimin elinde olacaktı?

Çarlığın yıkılmasının ardından burjuvazi önderliğinde Geçici Hükümet kurulmuştu ancak öte yandan devrimin gerçek örgütleyeni olan ve tarihte daha önce görülmemiş derecede demokratik bir biçim yaratmış olan işçi, köylü ve asker sovyetleri vardı. Lenin, bu durumu “ikili iktidar”



olarak tanımlıyordu. Dolayısıyla iktidar ya Sovyetlerde kendini kolektif olarak örgütlemiş sıradan insanların eline geçecekti ya da onlar için sömürünün devam edeceği Geçici İktidar’ın. Lenin’in soruya yanıtı netti: “Bütün iktidar Sovyetlere.”

Tam bu tartışmanın ortasında, 1917 yaz aylarında -iki devrim arası- yazdığı ve yayınladığı broşürde, Lenin tartışmanın ana hatlarını ortaya koyuyor ve devletin sınıfsal olarak nereye oturduğunu tartışıyor. Bu tartışma için Marksizmin iki kurucusundan Friedrich Engels’in yazılarına dönen Lenin, onu izleyerek devletin her zaman var olan bir olgu olmadığını ve tarihin belirli bir aşamasında sınıf çatışmasının bir sonucu olarak ortaya çıktığını hatırlatıyordu:

“Devlet sınıf çelişkilerinin uzlaşmaz olmaları olgusunun ürünü ve belirtisidir. Nerede sınıflar arasındaki çelişmelerin uzlaşması nesnel olarak olanaklı değilse, orada devlet ortaya çıkar.”

Dolayısıyla burjuva devleti de burjuvazinin çıkarları doğrultusunda yapılanmış bir mekanizmadır. Marx ve Engels’in Paris Komünü’nün yenilgisi ardından belirttikleri gibi bu mekanizma işçi sınıfı tarafından devralınamaz çünkü sınıfların varlığına son verecek olan işçi sınıfının bu amaca uygun tamamen farklı türden bir devlet kurması gerekir. Marx’ın yazdığı gibi:

“Paris Komünü, özellikle bir şeyi, işçi sınıfının hazır bir devlet makinesini ele geçirip onu kullanmakla yetinemeyeceğini ispat etmiştir.”

### Nasıl bir devlet?

Lenin’e göre devletin olduğu yerde özgürlük yoktur, dolayısıyla bir sınıfın baskı aracı olarak örgütlenmiş devlet belli bir ölçüde özgürlüklerin kısıtlanmasını içerir. Peki, devlet uzlaşmaz sınıf çelişkilerinin ürünü ve bir sınıf üzerinde baskı kurmanın aygıtıysa özgürlüğü kazanmanın yolu niye bir devlet kurmaktan geçsin ki?

Lenin, yine Engels’i izleyerek buna şu yanıtı veriyor:

“Proletaryaya karşı burjuvazi tarafından, milyonlarca emekçiye karşı bir avuç zengin tarafından kullanılan bu ‘özel baskı gücünün’ yerine, burjuvaziye karşı proletaryaya tarafından uygulanan bir ‘özel baskı gücünün’ geçmesi gerekir.”

Dolayısıyla işçi sınıfının devleti gerçekten bir baskı gücüdür ancak toplumun çoğunluğunun lehine, mülkiyeti elinde toplamak isteyen bir azınlığın “mülk edinme hakkı”na dönük bir baskı gücüdür. Böylesi bir “baskı gücü”, burjuvazinin baskı gücü olan devletten yüzlerce kat demokratiktir.

Sovyet adı verilen konseylerde örgütlü olan işçiler bunu açıkça ortaya koydu.

Sovyette seçilen temsilciler 4 veya 5 yılda bir sandık başına giderek seçilmiyor, kendilerini seçenler tarafından her an görevden alınabiliyordu. Bir temsilcinin ortalama işçi ücretinden fazlasını alması yasaklanmıştı. Bürokrasiye yol açabilecek görevler, kura ve rotasyon yöntemleriyle belirleniyordu.

Böylesi bir devlet mekanizması, Engels’in deyimleriyle toplumu “devletin sönmülmesine” götürecek olan bir devlettir.

Lenin de bu konuda şöyle söylüyordu: “Sosyalist rejimde herkes sırayla yönetecek ve kimsenin yönetmemesine kolayca alışacaktır.”

### Günümüzde Devlet ve Devrim’in önemi

Lenin’in yazdığı broşür, 107 yıl sonra hâlâ güncelliğini koruyor çünkü kapitalist devlet hâlen burjuvazinin baskı aygıtı. Devletlerin üzerini kazığımızda karşımıza hâlâ “özel silahlı adam müfrezeleri” çıkıyor. Üstelik günümüzde devletler, bu müfrezelerin yapısını son derece karmaşılaştırmış durumda. Devletlerle, mafyanın, paramiliter grupların, devlet içinde kendilerine has örgütlenmeler kurmuş kliklerin ilişkisine baktığımızda bu karmaşık yapı kendini gösteriyor ancak temeldeki çelişki değişmiş değil. Burjuva devleti, ister burjuva demokrasisiyle yönetilsin ister farklı baskıcı rejim biçimlerini alsın en temelde işçi sınıfına karşı örgütlenmiş bir yapı. Dolayısıyla parlamento, darbe, gerilla ayaklanması gibi yöntemlerle ele geçirilmesi mümkün olmadığı gibi işçi sınıfının çoğunluğunun eylemine dayanmayan bir sosyalist devrim de mümkün değil.

Bütün bunlar, burjuva devlet içindeki sorunların bizi ilgilendirmediğini göstermiyor. Sosyalistler, burjuva devlet içinde işçi sınıfının en küçük kazanımını dahi korumayı görev sayarlar ancak ufkumuzu burjuva demokrasisiyle sınırlandırmamak, Paris Komünü’nden 1917 Ekim Devrimi’ne işçi sınıfının kendi iktidar aygıtlarını oluşturduğu, yönettiği zamanları hatırlamak zorundayız.

# GÖZLER 1 NİSAN'DA: NE YAPMALIYIZ?

## VOLKAN AKYILDIRM

Yerel seçimler sonrasında bizleri daha da zorlu ekonomik koşulların bekleyeceği neredeyse genel bir kabul haline geldi.

Rejimin son ekonomi yönetiminin başındaki Mehmet Şimşek bunu açıkça söylemişti. Son olarak yıl boyunca yüksek enflasyon yaşanacağını da itiraf etti. Bize yıllardır söylenen ise bunun tam tersiydi.

### Yüksek enflasyon

Şubat ayı enflasyon verileri malumun ilamı oldu.

TÜİK'e göre, tüketici fiyatlarının artış hızı bir önceki aya oranla yüzde 4,53 olarak gerçekleşti.

Aylık enflasyona dair, devletin resmi hesaplaması ilk kez bağımsız akademisyenlerin hesaplamasını geride bıraktı.

Enflasyon Araştırmaları Grubu'na göre, Şubat'ta artış 4,32 oldu. Yıllık enflasyon ise yüzde 121,98'e çıktı – ki bu yıllık hesaplama, son dönemde espi konusu olan, açıklanan enflasyon ile hissedilen enflasyon arasındaki farkı da ortaya koydu.

### Hayat pahalılığı

Enflasyon, doğal bir olgu değil, kapitalistlerin servete el koymak için izlediği bilinçli bir politikadır.

Veriler ise bize, gerçek hayatta alım gücümüzün zorlaşması olarak döner.

Türk-İş'in Ankara'daki tüketici fiyatlarını baz alarak yaptığı Şubat Ayı Açlık ve Yoksulluk Sınırı araştırması acı gerçekleri ortaya koyuyor.

► Şubat ayında açlık sınırı 16 bin 257 liraya yükseldi.

4 kişilik bir işçi ailesinin zorunlu gıda har-

camaları Ocak'ta 15 bin 48 lira olarak hesaplanmıştı. Zam dalgası ile birlikte gıda harcamalarındaki fiyat artışı yüzde 8,03 oranında gerçekleşti. Son 12 aylık dönem itibarıyla değişim oranı yüzde 72,49 oldu.

► Yoksulluk sınırı ise 53 bin liraya yaklaştı.

Gıda ile giyim, konut, ulaşım, eğitim, sağlık ve benzeri ihtiyaçlar için yapılması zorunlu diğer harcamaların toplam tutarına denk gelen bu rakam, 49 bin 19 liradan 52 bin 955 liraya yükseldi.

► Bekâr bir işçinin yaşama maliyeti 21,189 TL'ye çıktı.

Milyonlarca çalışanın yaşadığı İstanbul'da durum daha da vahimken, alım gücündeki bu düşüş en ücra yerlerde de yaşanan bir olgudur.

### İşsizlik

DİSK-AR'ın TÜİK verilerine dayanarak hazırladığı İşsizlik ve İstihdamın Görünümü Raporu (Şubat 2024), geniş tanımlı işsizliğin bir yılda 1 milyon kişi arttığını ortaya koydu:

“Aralık 2022'de 8,1 milyon olan geniş tanımlı işsiz sayısı Kasım 2023'te 8,7 milyon ve Aralık 2023'te ise 9,7 milyon olarak gerçekleşti. Geniş tanımlı işsiz sayısındaki bu artışın sebebi zamana bağlı eksik istihdam ve ümitsizleri, iş aramayıp çalışmaya hazır olanları, iş arayan ancak hemen çalışmaya başlayamayacak olanları kapsayan potansiyel işgücü sayısındaki artıştır.”

### Ekonomi büyüyor ama

İktisatçı Mahfi Eğilmez'in aktardığına göre, “TÜİK'in açıklamalarına göre 2023 yılında yüzde 4,5 oranında büyümüş olan Türkiye'nin GSYH'si 26,3 trilyon TL'ye (1.119 milyar dolara), kişi başına geliri de

307.950 TL'ye (13.110 dolara) yükselmiş görünüyor.”

Eğilmez şunu da ekliyor:

“Enflasyonun çok yüksek olduğu ve kurun baskılandığı ekonomilerde GSYH ve kişi başına gelir artışları gerçeği yansıtmıyor, bu yüksek artışlar bir illüzyondan ibaret.”

Sermaye büyüyor. Şirket ve banka kârlarına bakıldığında tırmanış var. Fakat bu kârların kaynağı esas olarak şunlardır:

► İşçilere ve emekçilere düşük ücret dağıtılması,

► İşsizlik tehdidi ile belirlenen yaygın emek sömürüsü,

► Patronların aç gözlülüğü sonucu yeni yatırım ve istihdam artışı yapılmaması. Az sayıda işçiye çok iş yaptırılması.

Bütün bunlar kendi kendine olmuyor. Rejimin bilinçli ekonomik tercihleri sonucunda yaşanıyor.

### 1 Nisan'dan sonra bizi bekleyen

Mehmet Şimşek, durmadan tasarruftan bahsediyor. Ancak yüksek bürokrasinin, siyasi elitlerin ayrıcalıklarına dokunan bir uygulama yok. Aksine Varlık Fonu'ndan başlayarak tüm kamu kurumlarında en tepedekileri ihya etme politikası var ve buna tam gaz devam ediliyor.

Devlet gelirleri ve harcamaların faturası ise, fahiş vergilerle emekçi sınıflara ödetiliyor.

Kemer sıkmanın bir yüzü adaletsiz vergi sistemiye diğer yüzü de kamu çalışanı maaşlarının ve emekli aylıklarının 2024 yılı boyunca artırılmayacağı gerçeğidir.

Cumhurbaşkanı Erdoğan, emekli maaşlarında bir iyileştirme yapmayacaklarını duyurdu. Yılda iki kez verilen bayram ikramiyesi, 2 bin liradan 3 bin liraya çıkarıldı.

rıldı.

Temmuz ayında yapılacak asgari ücret ara zammı uygulamasının kaldırıldığı ise daha önce dile getirilmişti. Kamu çalışanlarının ek zam talebi de görmezden gelindi.

Bu politikalar özel sektörde, çoğunluğu sendikası olmayan milyonlarca işçinin durumunu da belirliyor.

### Mücadelenin eksikliği

Rejimin sermaye yanlısı tercih ve uygulamaları nasıl bir iradeyi temsil ediyorsa, karşısında esas olarak sendikaların vermesi gereken tepkinin yani mücadelenin yokluğu da bir iradesizliktir.

Sendikalı birçok işçi sendikalarından şikayetçi. Sendikaların örgütlenme çabasına girmedikleri çeşitli işkollarındaki işçiler, kendi taban örgütlenmelerini kuruyor. Özellikle belediyelerde görüldüğü gibi, işçiler aralarında birleşip, fiili grevler yapıyor.

Bir diğer eğilim ise çok sayıda bağımsız, işyeriyle sınırlı sendikaların kurulması. Fakat bu dalganın pek bir işe yaramadığı, özellikle sağlık işkolunda görülebilir. Bir sürü sendika var, ancak tek başlarına bir şey kazanabilmeleri mümkün değil. Kazanmak için birleşik harekete ihtiyaçları var.

Doğru olan, her düzeyde birleşik mücadelenin inşasıdır.

Şimdi uzakta kaldı fakat özellikle 1990'ların ikinci yarısından 2001 ekonomik krizine kadar olan dönemde bir Emek Platformu gerçeği yaşandı. Farklı konfederasyon ve emek meslek örgütleri, işçilerin ortak talepleri için birleşti. Bu hareket, sağcı sermaye yanlısı hükümetleri devirdi ve o dönem revaçta olan IMF programlarına son verebildi.

Yine bir Emek Platformu kurulmalı. Sendikacılara kalsa, aralarındaki rekabet gereği buna yanaşmazlar. Sendikaları birleşik mücadelaye zorlayacak olan güç ise tabandan gelecek bir baskıdır. İşyeri örgütlenmeleri güçlenir ve bir araya gelirse bunun önünde kimse duramaz. Sendikalı örgütlü azınlık birlikte mücadelaye girerse, sendikası olmayan çoğunluğun katılmasını da sağlar.

1 Nisan'a bakıp kara kara düşünmek yerine kolları sıvamalıyız.

Sosyalist işçilerin, sendika aktivistlerinin, mücadeleden yana olan sendika şubelerinin kol kola girip harekete geçmesinin zamanı geliyor.

Dört yıl boyunca seçim yok. Sandığa değil mücadelaye bakmalıyız.



# 6284'Ü UYGULAYIN!

## DİLA AK

27 Şubat günü Türkiye'nin çeşitli illerinden kadın cinayetleri haberleri aldık.

Adana'da bir kadın ayrıldığı erkek tarafından vurularak ağır yaralanırken, Denizli'de evli olduğu erkek tarafından, İzmir'de evli olduğu ama ayrı yaşadığı erkek tarafından, İstanbul'da evli olduğu erkek tarafından, Sakarya'da boşanma aşamasında olduğu erkek tarafından, Erzurum'da boşanmak istediği erkek tarafından, Bursa'da 1 yıl önce boşandığı erkek tarafından, İstanbul'da 5 ay önce boşandığı erkek tarafından, Adıyaman'da ise evli olduğu erkek tarafından, bir günde en az 8 kadın öldürüldü.

Önleme, koruma, kovuşturma ve cezalandırma gibi kapsamlı bir sisteme sahip olan İstanbul Sözleşmesi'nden çıkılması ve failerin cezasızlıkla ödüllendirilmesi sonucunda her geçen gün daha da artan kadın cinayetleri karşısında, kadınları yasarlarla koruması gerekenler, şimdi bir de 6284 yasasını kaldırmak istiyor.

6284 sayılı kanun, fiziksel şiddet, tecavüz ya da cinayet gibi suçları önlemeye yönelik bir yasa olmasının yanı sıra, kadına geçici maddi destek sağlamaya, şiddete uğrayan veya şiddet görme tehlikesi altında bulunan kadınları, çocukları, aile



Kadın hareketi geri adım atmıyor

bireylerini ve tek taraflı ısrarlı takip mağdurlarını korumaya da yönelik. Kanun hâkime ya da polise uzaklaştırma kararı aldırma ve uygulama görevi ile yetkisi vermek gibi, önleyici tedbirler alma hakkı tanınması açısından da oldukça önemli.

Bu kanunu kaldırmak isteyenler ise, arabuluculuk sistemini getirerek, boşanmaları zorlaştırarak, nafaka ve kürtaj hakkını engelleyerek, erkeğin ev ahalisi üzerindeki mutlak hâkimiyetini sağlamlaştırıyor ve kadının içerisinde bulunduğu şiddet sarmalından çıkmasını zorlaştırıyor.

Bu kanun kaldırılarak, erkeğe şiddet uygulama özgürlüğü sağlanmak isteniyor.

Devletin şiddet mağdurunu korumak adına sağlaması gereken mekanizmalar güçsüzleştirilerek,

işlevsizleştirilerek ya da ortadan kaldırılarak, şiddete maruz kalan kadın ve çocukların yalnızlaştırılmasına zemin hazırlanıyor ve maruz kaldıkları şiddete boyun eğmeleri bekleniyor.

Kadınlar ne İstanbul Sözleşmesi'nden vazgeçmiş durumda ne de 6284 sayılı kanundan vazgeçmek niyetinde.

Bunlarla beraber, her alanda eşitliğin yanı sıra erkeğin tahakkümünden kurtulup özgürleşmelerini sağlayacak haklarını ısrarlı bir şekilde talep etmeye devam edecekler.

Mücadelemiz tek bir gün değil, her gün ve her alanda ısrarlı bir şekilde, kadınların eşit haklara sahip olduğu, kimseye muhtaç kalmadan var olabilecekleri bir dünya talebiyle devam edecek.

## DÜNYAYI BİRLİKTE DEĞİŞTİRELİM

Sosyalist işçi gazetesini yayınlayan DSİP üyelerinin savunduğu temel fikirler:

### AŞAĞIDAN SOSYALİZM

► Kapitalist toplumda tüm zenginliklerin yaratıcısı işçi sınıfıdır. Yeni bir toplum, işçi sınıfının üretim araçlarına kolektif olarak el koyup üretimi ve dağıtımını kontrol etmesiyle mümkündür.

### REFORM DEĞİL DEVRİM

► İçinde yaşadığımız sistemin kurumları işçi sınıfı tarafından ele geçirilip kullanılmaz. Kapitalist devletin tüm kurumları işçi sınıfına karşı sermaye sahiplerini, egemen sınıfı korumak için oluşturulmuştur. İşçi sınıfına, işçi konseylerinin ve işçi milislerinin üzerinde yükselen tamamen farklı bir devlet gereklidir. Bu sistemi sadece işçi sınıfının yığınsal eylemi devirebilir.

### KADINLARIN ÖZGÜRLÜĞÜ

► Sosyalistler kadınların tam bir sosyal, ekonomik ve politik eşitliğini savunur. Toplumsal cinsiyetçiliğe taviz veren, kadınların özgür olmadığı bir sosyalizm olmaz, kadınların bugünkü mücadelesi ve sosyalizm olmadan da kadınlar nihai özgürlüğü kazanamaz.

### INTERNASYONALİZM

► Sosyalistler, bir ülkenin işçilerinin diğer ülkelerin işçileri ile karşı karşıya gelmesine neden olan her şeye karşı çıkarlar. Tek bir ülkede sosyalist devrim ancak bu devrim bir dünya devrimiyle desteklendiği ölçüde sosyalizme doğru ilerleyebilir.

### IRKÇILIĞA DURDE!

► Sosyalistler ırkçılığa ve milliyetçiliğe karşıdır. İrkçılık tazviz verilebilecek bir fikir değildir.

### LGBTİQ+LARIN ÖZGÜRLÜĞÜ

► LGBTİQ+'ların özgürlük mücadelesi tüm ezilenlerin özgürlük mücadelesinden bağımsız düşünülemez. Sosyalistler bu mücadelenin önünde yer alırlar.

### SAVAŞA HAYIR!

► Bizler tüm savaşlara karşıyız. Aynı zamanda biliyoruz ki kendi egemen sınıfını savunan, aynı zamanda antikapitalist olmayan bir antiemperyalizm milliyetçiliği savunmak anlamına gelir ve milliyetçiler gerçekten savaş karşıtı olamazlar.

### HALKLARIN EŞİT KOŞULLARDA KARDEŞLİĞİ

► Sosyalistler bütün ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını savunurlar, bütün haklı ulusal kurtuluş hareketlerini desteklerler.

### İKLİM KRİZİ KAPİTALİZMİN ÜRÜNÜDÜR

► Hem iklim değişikimini durdurmak hem de nükleer, kömür, petrol, gaz gibi tehlikeli ve kirlili enerji kaynaklarının kullanılmasını engellemek, işçi sınıfının sosyalizm mücadelesinin temel bir ögesidir.

### STALİNİZM SOL DEĞİLDİR

► SSCB, Çin, Doğu Avrupa ve Küba sosyalist değil, devlet kapitalistidir. İşçilerin ücretli emek sömürsüne maruz kaldığı, aşağıdan yukarıya doğru işleyen özyönetim organlarının ortadan kaldırıldığı ya da olmadığı, dolayısıyla işçi sınıfının siyasal iktidarı kolektif bir şekilde ellerinde toparlayamadığı rejimler sosyalist rejimler olamaz.

### DEVİRİMCI PARTİ

► Sosyalizmin gerçekleşebilmesi için, işçi sınıfının en militan, en mücadeleci kesimi devrimci sosyalist bir partide örgütlenmelidir. Böylesi bir parti işçi sınıfının yığınsal örgütleri ve hareketi içindeki çalışma ile inşa edilebilir.

► Sosyalistler pratik içinde diğer işçilere reformizmin işçi sınıfının çıkarlarına aykırı olduğunu kanıtlamalıdır.

► İşçi sınıfının kurtarıcılara ihtiyacı yoktur. Sosyalizm, işçi sınıfının kendi eylemi, kendi mücadelesinin ürünüdür.

Siz de bu fikirleri savunuyorsanız, Devrimci Sosyalist İşçi Partisi'ne üye olarak antikapitalist bir odağın inşasına katkı verebilirsiniz!

Dünyayı değiştirmek için devrimci fikirler



# MARKSİZM

# 2024

26-27-28 Nisan

- 21. Yüzyılda Leninizm: Kapitalizm, devlet ve işçi sınıfı
- 21. Yüzyılda Leninizm: Devrimin güncelliği ve Lenin'in önemi
- Otoriter rejimler, kitleler ve hegemonya mücadelesi
- Otoriterizm, seküler milliyetçilik ve faşizm: farklılıklar, benzerlikler
- Filistin'in özgürlüğü için stratejiler
- Toplumsal muhalefetin 24 Nisan 1915'le imtihanı:
- Aşırı sağın iki hedefi: kadın özgürlüğü ve LGBTİQ+'lar

- Marksizm ve ırkçılık: Hayali cemaatlerin devrimci eleştirisi
- Kapitalizmin ölümcül sonucu: İklim krizi-Çaresi var mı?
- Enflasyon ve Yoksulluk Kaskasında Sınıf Mücadelesi-Emek Forumu
- Kürt halkının özgürlük mücadelesi: Yanlısalar ve gerçekler
- Savaş, yoksulluk, aşırı sağ, ırkçılık ve iklim krizine karşı Antikapitalist bir manifesto

## SAĞCIYA, IRKÇIYA, GÖÇMEN DÜŞMANINA, GAZZE İÇİN DİRENMEYENE, MÜTEAHHİTE OY YOK!

# 31 MART YEREL SEÇİMLERİNDE DEM PARTİ ADAYLARINI DESTEKLEYELİM



KESK grevi, Ankara

Yine aynı seçim şarkısını çalmaya başladılar. İktidar bloğu da muhalifler de. Bu seçimin hayatlarımızın en önemli virajı olacağını söylüyorlar.

Seçimler elbette önemlidir ama hayatın en önemli anı değildir.

Tüm mücadeleyi seçime endekslemek yenilgiyi baştan kabul etmektir.

Tüm mücadeleyi seçimlere indirgemek 14 Mayıs-28 Mayıs genel seçimlerinde görüldüğü gibi kutuplaşmaya teslim olmaktadır.

### **Öfkemizi sandıkta da sokakta da gösterme zamanıdır!**

Bu toplumda mevcut iktidar blokuna karşı büyük bir öfke var. Bu iktidar bloğunun ürünü olan aşırı yoksullaşmaya, milyonlarca insanın ay sonunu getirememesine karşı büyük bir öfke var.

Gazze için ahkâm kesmeyi sürdürüp soykırımcı İsrail'le ikili anlaşmaları sürdürmeye karşı büyük bir öfke var.

Yolsuzluklara, hukuksuzluklara karşı büyük bir öfke var.

İş cinayetlerine, ardi arkası kesilmeyen maddeden kazalarına karşı büyük bir öfke var.

Kadın cinayetlerine karşı, çürümüşlüğü karşı, kayırmacılığa karşı, hayat pahalılığına karşı büyük bir öfke var.

### **İktidar bloğunun adaylarına oy yok!**

AKP-MHP bloğunun belediye seçimlerini

kazanması, şehir hayatı, yaşanabilir kentler, hayvan hakları, ekolojik dengeyi koruması, demokratik haklar açısından daha da büyük bir gerileme olacak.

Bu yüzden iktidar adaylarını gördüğümüz yerde, "İsrail'le ikili anlaşmaları sona erdirmeden insanlardan oy istemeye utanmıyor musunuz?" sorusunu soracağız.

"Hayat pahalılığı sizin ürünüdür. Aç insanlardan oy istemeye utanıyor musunuz?" diye soracağız.

Ranta, kibre, savaş yatırımlarına, patronlara, madencilere, iş cinayetlerinin, fakirliğin sorumlularına, İstanbul Sözleşmesi'nden çekilerek kadınların tüm kazanılmış haklarına, LGBTİ+'ların varoluşuna saldıranlara oy vermeyeceğiz.

### **Sağa karşı sağcılara oy yok!**

CHP'den umut besleyenlere de sesleniyoruz. Umut beslemeyin!

Öfkemizi sandıkta da sokakta da göstermenin yolu, CHP'nin sağcılığını teşhir etmektir.

Göçmen düşmanı ve tescilli ırkçı Bolu Belediye Başkanı Tanju Özcan davul zurnalar eşliğinde CHP'ye yeniden katıldı.

CHP göçmen düşmanlarına kapılarını ardına kadar açan bir partidir.

CHP devletten başka kimseyle helalleşemeyenlerin partisidir.

CHP Kürtlerin oyuna talip olup, birlikte fo-

toğraf bile çektiremeyenlerin partisidir.

İktidar bloku o kadar aşırı sağcı bir zemin inşa ediyor ki milliyetçiler, göçmen düşmanları, müteahhitler, solcu gibi görünüyorlar.

AKP-MHP adaylarının alternatifi, 14 Mayıs genel seçimlerinin ardından Ümit Özdağ gibi neo Nazilerle gizli protokoller imzalayan bir parti olamaz.

### **Kürt illerinde de Batı'da da DEM Parti'nin adaylarını destekliyoruz!**

Biz halkların eşit koşullarda kardeşliğini inşa eden bir belediyeçiliği savunuyoruz.

Belediyelere kayyum atayanlara da kayyumlara ses çıkarmayanlara da oy yok.

Gelin birlikte DEM Parti'nin adaylarına oy verelim.

Halkların kardeşliğine, anadilin özgürlüğüne, adalete, eşitliğe ve demokratik bir belediyeçiliğe oy verelim.

Üstelik 1 Nisan'dan sonra bizi otoriter bir rejimde dört yıl bekliyor.

Yoksullaşma dalgaları, iş cinayetleri, çevre felaketleri, insan hakları ihlalleri, ucuz emek sömürüsüyle ilerleyen bir dönemde yan yana durmak için, seçimden önce sokakta, direnişte yan yana gelelim.

Halkların kardeşliği ve ezilenlerin birliği için seçimde oylarımız DEM Parti'ye, 1 Nisan'da hep birlikte direnişel!

**Devrimci Sosyalist İşçi Partisi**



## BİZİM İSTEDİĞİMİZ:

- ▶ Ezilenlerin, emekçilerin haklarının garanti altına alındığı bir belediyeçilik.
- ▶ Belediye işçilerinin belediye yönetimine aktif katıldığı bir belediyeçilik.
- ▶ Tüm kent yaşamının kadınlar ve LGBTİ+'lar için güvenli olduğu bir belediyeçilik.
- ▶ Sesi olmayan, örgütlenemeyen tüm canlıların sesi olacak, demokratik bir belediyeçilik.
- ▶ Müteahhitlerin değil doğanın, fosil yakıtçıların değil yenilenebilir enerjinin yanında olan, iklim kriziyle baş edecek radikal tedbirlerin alındığı bir belediyeçilik.
- ▶ Bu yüzden oyumuz sağa karşı sağcılara, müteahhitlere karşı sol görünümüne müteahhitlere değil, seçimlerden sonra birlikte mücadele edeceğimiz adaylara.